

И ЗАЖИВЕЛИ ЩАСТЛИВО

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Happily Ever After: Companion to the Selection Series*

Copyright © 2015 by Kiera Cass

Illustration copyright © 2015 by Sandra Suy

All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1593-1

СЪДЪРЖАНИЕ

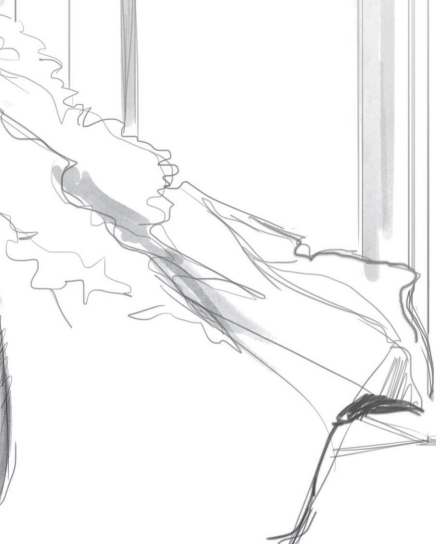
КРАЛИЦАТА	5
ПРИНЦЪТ	91
СТРАЖЪТ	175
ФАВОРИТКАТА	271
СЕЛЕСТ И ИЗБОРЪТ	327
ПРИСЛУЖНИЦАТА	349
СЛЕД ЕДИНСТВЕНАТА	365
КЪДЕ СА СЕГА?	377
СИРЕНАТА	389

КРАЛИЦАТА

Новела за Избора

ПРЕДГОВОР КЪМ „КРАЛИЦАТА“

Дълго време изгарях от желание да напиша точно този разказ. Обожавам Амбърли. Тъй като и аз съм майка, направо ѝ се възхищавам. Тя е очарователна, интелигентна, великодушна и красива. Макар животът да ѝ е поднесъл доста тъга, тя се стреми да бъде положително настроена. Тогава как вълшебна жена като нея е съумяла да се влюби в човек като Кларксън Шрийв?

Беше ми, меко казано, интересно да видя не само Амбърли, но и Кларксън като тийнейджъри. Запознавайки се с всичкото насилие и болката, с която той се е сблъскал през живота си, успях да илюстрирам това как времето и страхът могат да трансформират човек в нещо зло. Освен това беше удивително да наблюдавам как Амбърли се мъчи да открие доброто както в него, така и в майка му, независимо от осъдителното им поведение. Тя наистина вярва, че никой не е зъл по желание, както и че във всяка душа се крие по нещо добро и не спира да го издирва. Това ще обясни много от събитията, случили се по време на участието ѝ в Избора и ще ни помогне да разберем защо тя приема избора на сина си с такава готовност, въпреки че съпругът ѝ (както и цялата страна) вече са отписали Америка.

Едно от опасенията ми относно този разказ е фактът, че той може би представя Амбърли в неособено положителна светлина. Тревожа се, че примирението ѝ с думите и делата на Кларксън придава на образа ѝ известна доза наивност. Като че ли това е единственият ми шанс да изтъкна следното – целта на този разказ не е да служи като извинение за насилническите взаимоотношения между хората. Единствената ми надежда е да прозвучи откровено. Всички знаем, че Кларксън има своите недостатъци. Същото важи и за Амбърли. Затова ви предлагам да надникнете в живота на две несвършени човешки същества.

– Кийра

ПЪРВА ГЛАВА

За две седмици това беше четвъртото ми главоболие. Как щях да обясня подобно нещо на принца? Сякаш не беше достатъчно лошо, че почти всички останали момичета бяха Двойки. И че прислужничките ми се чудеха как да оправят загрубелите ми ръце. Рано или късно трябваше да му кажа за гаденето, което ме връхлиташе на вълни без всякакво предупреждение. Е, ако изобщо някога ми обърнеше внимание.

Кралица Аби седеше в отсрещния край на Дамския салон, сякаш умишлено се отделяше от момичетата. Ако съдех по скованата стойка на раменете ѝ, като че ли не ѝ беше особено приятно, че сме в двореца.

Беше поверила ръката си на една прислужничка, която пилеше ноктите ѝ с огромно старание. Но дори докато я глезах, кралицата изглеждаше ядосана. Не я разбирах, но опитах да не я обвинявам. Може би и моето сърце щеше да изстине, ако бях загубила съпруга си толкова млада. Но поне Портър Шрийв, братовчедът на покойния ѝ съпруг, я беше приел с отворени обятия и ѝ

беше позволил да задържи короната.

Озърнах се из стаята, поглеждайки към другите момичета. Джилиан беше Четворка като мен, но много по-типична. Родителите ѝ бяха главни готвачи и ако съдех по вниманието, което обръщаше на храната в двореца, явно и тя щеше да поеме по техния път. Лий и Мадисън учеха за ветеринарки и посещаваха конюшните при всяка възможност.

Знаех, че Нова е актриса и има зад гърба си тълпи от обожатели, които я тласкаха към трона. Ума беше гимнастичка и дребничката ѝ фигура беше грациозна дори в покой. Няколко от присъстващите Двойки още не си бяха избрали професия. Е, предполагам, че ако някой плащаше сметките ми, хранеше ме и подсигуряваше покрив над главата ми, и аз нямаше да си правя труда.

Разтрих болезнените си слепоочия, усещайки дращенето на напуканата, мазолеста кожа на пръстите ми. Отпуснах ръце в скута си и вперих поглед в тях.

Никога не би избрал мен.

Затворих очи и в съзнанието ми изплува първата ни среща с принц Кларксън. Спомнях си чувството, докато силната му ръка стискаше моята. Слава богу, че прислужничките ми бяха намерили дантелени ръкавици, в противен случай можеше да ме изпрати вкъщи на момента. Той беше сдържан, учтив и интелигентен. Притежаваше всички качества, необходими на един принц.

През изминалите две седмици бях установила, че не се усмихва често. Като че ли се страхуваше, че някой би го укорил, ако проявеше чувство за хумор. Но, бога ми, как се озаряваха очите му, когато си позволеше някоя усмивка. Тъмноруса коса, светлосини очи, мъжествено поведение... беше съвършен.

За жалост обаче, аз не бях. И все пак трябваше да има

някакъв начин да привлече вниманието му.

Скъпа Адел,

Задържах химикалката във въздуха за момент, съзнавайки колко безсмислено беше това. Въпреки това трябваше да опитам.

Започвам да свиквам с живота в двореца. Тук е много красиво. Всъщност е много повече от красиво, но просто не намирам подходящите думи да го опиша. Топлината в Анджелис е по-различна от тази вкъщи, но и за нея не знам как да ти разкажа. А колко хубаво би било, ако можеше да почувстваш и видиш, и усетиш аромата на всичко сама за себе си! Повярвай ми, има много и за... помирисване.

Що се отнася до самата игра, още не съм прекарала и една секунда насаме с принца.

Главата ми пулсираше. Затворих очи, вдишвайки бавно. Наредих си да се съсредоточа.

Несъмнено си видяла по телевизията, че принц Кларксън вече елиминира осем момичета, всичките Четворки и Петици, както и една Шестица. Освен мен остана още една Четворка, както и няколко Тройки. Питам се дали не е длъжен да избере Двойка. Би било напълно логично, но все пак ме боли сърцето, като си го помисля.

Би ли ми направила една услуга? Ще попиташ ли мама и татко дали в семейството ни няма някой братовчед например, който да е

от по-горна каста? Трябваше да се поинтересувам, преди да замина за двореца. Струва ми се, че подобна информация би ми била от голяма полза.

Пак започваше да ме обзема гаденето, което понякога придружаваше главоболията ми.

Трябва да вървя. Случват се доста неща. Ще ти пиша скоро.

*С безкрайна любов,
Амбърли*

Прималяваше ми. Сгънах писмото и го затворих във вече адресирания пощенски плик. Разтрих отново слепоочията си с надеждата, че лекият натиск ще ми донесе поне малко облекчение, макар и никога да не се случваше.

– Добре ли си, Амбърли? – загрижи се Даника.

– О, да – излъгах аз. – Сигурно просто съм уморена. Май ще се поразходя. За да пораздвижи крвта си.

Усмихнах се на Даника и Маделин и напуснах Дамския салон, отправяйки се към банята. Малко студена вода щеше да съсипе грима ми, но поне щеше да ме освежи. Преди да стигна до банята обаче, главата ми отново се замая. Седнах на едно от диванчетата, подредени по продължение на коридора, и облегнах глава на стената, опитвайки да се отпусна.

Не можех да си го обясня. Всеки знаеше, че въздухът и водата в южните части на Илеа са лоши. Дори Двойките от тези райони понякога имаха проблеми със здравето. Но не би ли трябвало бягството на по-чисто място, с по-добра храна и дворцово обслужване да помага?

Ако това продължаваше, щях да пропусна всяка възможност да направя впечатление на принц Кларксън. Ами ако не се оправех до играта на крокет този следобед? Усещах как мечтите ми се процеждат през пръстите ми. Май беше най-добре да се примиря със загубата още отсега. Така нямаше да ме заболи толкова.

– Какво правите?

Вдигнах глава от стената и отворих очи. Принц Кларксън стоеше над мен.

– Нищо, Ваше Височество.

– Да не би да ви е зле?

– Не, разбира се, че не – отрекох аз, изправяйки се на крака. Което се оказа грешка. Коленете ми поддадоха и се свлякох на пода.

– Госпожице? – каза той, спускайки се към мен.

– Съжалявам – прошепнах аз. – Това е унизително.

Той ме вдигна на ръце.

– Затворете очи, ако ви се вие свят. Отиваме в медицинското крило.

Каква интересна история щях да разказвам на децата си един ден: веднъж кралят ме пренесе на ръце през двореца, сякаш тежах колкото перце. Харесваше ми тук, в обятията му. Винаги се бях питала какво ли би било чувството.

– О, боже! – извика някой. Отворих очи и видях една медицинска сестра.

– Май припадна – каза Кларксън. – Не мисля, че се е наранила.

– Оставете я тук, ако обичате, Ваше Височество.

Принц Кларксън ме сложи на едно от леглата, измъквайки внимателно ръцете си изпод мен. Надявах се да вижда благодарността в очите ми.

Предполагах, че ще си тръгне веднага, но той се за-

държа, докато сестрата измерваше пулса ми.

– Хранили ли сте днес, скъпа? Пиете ли достатъчно вода?

– Току-що закусихме – отговори той вместо мен.

– Лошо ли ви е?

– Не. Тоест да. Искам да кажа, че не е нищо страшно. – Надявах се, че ако изкарах случката маловажна, все пак щях да успея да участвам в играта на крокет.

По лицето ѝ се изписа строго, но и състрадателно изражение.

– Не ми се струва така, все пак ви донесоха дотук.

– Случва ми се постоянно – изстрелях смутено аз.

– Как така? – попита сестрата.

Не бях имала намерение да си признавам. Въздъхнах, умувайки как да ѝ го обясня. При всички случаи принцът щеше да разбере как ми се е отразил животът в Хондурагуа.

– Често ме боли главата. И понякога ми причернява. – Преглътнах, чудейки се какво ли мислеше принцът за мен. – Вкъщи си лягам с часове преди брат ми и сестрите ми и така се справям през работните дни. Тук почти не успявам да си набавя нужната почивка.

– Ммм... хммм. Нещо друго освен главоболията и умората?

– Не, госпожо.

Кларксън се размърда до мен. Надявах се да не чува как бумти сърцето ми.

– Откога имате този проблем?

Свих рамене.

– От няколко години, може би повече. Вече съм свикнала.

Сестрата изглеждаше притеснена.

– Има ли подобни оплаквания в семейството ви?

Замислих се, преди да отговоря.

– Не бих казала. Макар че понякога носят на сестра ми кърви.

– На какво се дължи това? Може би просто семейството ви е болнаво? – попита Кларксън с лека нотка на отвращение в гласа си.

– Не – отвърнах аз. Искях да се защитя, но в същото време се срамувах да му призная причината. – Живея в Хондурагуа.

Той вдигна вежди разбиращо.

– О.

За никого не беше тайна колко замърсени бяха най-южните окръзи на Илеа. Въздухът беше негоден. Водата беше негодна. Имаше толкова много уродливи деца, безплодни жени и преждевременни смъртни случаи. Когато бунтовниците минаваха през окръга ни, оставяха след себе си следа от графити, питащи защо кралят не предприема нищо по въпроса. Беше същинско чудо, че цялото ми семейство не страдаше като мен. И че не бях още по-зле.

Поех си дълбока глътка въздух. Какво правех тук, за бога? В седмиците преди Избора бях изградила вълшебна приказка в главата си. Но мечтите и фантазиите нямаше да ме направят достойна за мъж като Кларксън.

Извърнах поглед; не исках да вижда сълзите ми.

– Ще ме оставите ли, ако обичате?

Последвах няколко секунди на мълчание, после чух отдалечаващите му се стъпки. Веднага щом се загубиха, избухнах в сълзи.

– Недей така, миличка, всичко е наред – опита да ме утеши сестрата. Бях толкова съкрушена, че я прегърнах, както прегръщах майка си. – Подложена си на голям стрес и принц Кларксън го разбира. Ще помоля докто-

ра да ти изпише нещо за главоболието и ще се оправиш.

– Влюбена съм в него от седемгодишна. Всяка година му честитях рождения ден с лице, заровено във възглавницата, за да не се смее сестра ми, че го помня. Когато започнах да уча краснопис, се упражнявах, пишейки имената ни едно до друго... а при първия ни разговор той ме пита дали не съм болнава. – Замълчах, колкото да простена. – Не съм достойна за него.

Сестрата не се опита да оспорва думите ми. Просто ме остави да си поплача, въпреки че размазвах грима си по униформата ѝ.

Толкова ме беше срам. Кларксън винаги щеше да ме възприема като съсипаното момиче, което го беше отпратило. Бях сигурна, че шансът ми да спечеля сърцето му беше отлетял. Нима имаше нужда от развалина като мен?

ВТОРА ГЛАВА

Оказа се, че в една игра на крокет могат да участват само шестима играчи, което ме устройваше. Гледах от страни, опитвайки се да разбера правилата, за да съм подготвена, дойдеше ли ми редът. Само дето имах чувството, че ще се отегчим от играта и ще я прекратим, преди всички да сме се изредили.

– Боже, вижте му ръцете – въздъхна Морийн. Не говореше на мен, но въпреки това вдигнах поглед. Кларксън беше съблякъл самото си и беше навил ръкавите на ризата си. Изглеждаше много, *много* добре.

– Как ли да го накарам да ги увие около мен? – пошегува се Кели. – В игра на крокет не мога да се преструвам на ранена.

Момичетата покрай нея се засмяха и Кларксън погледна към тях с лека усмивка на устните. Винаги беше такава – само следа от усмивка. Като се замислех, никога не го бях чувала да се смее. Да, от време на време се подсмиваше, но не се беше случвало да е толкова щастлив, че да избухне в необуздан смях.

Но и сянката от усмивка на лицето му беше достатъчна да ме парализира. Нямах нужда да виждам повече.

Отборите се придвижваха напред-назад по игралното поле и когато принцът застана до мен, близостта му ме вцепени. Докато едно от момичетата удряше топката доста ловко, той стрелна очи към мен, без да помръдва главата си. Погледите ни се срещнаха и той побърза да върне вниманието си към играта. Няколко от момичетата избухнаха в радостни възгласи, а той използва момента, за да се приближи до мен.

– Ей там има маса с напитки – каза ми тихо, продължавайки да отбягва погледа ми. – Може би е добре да си вземете вода.

– Няма нужда.

– Браво, Клементин! – викна той към една от участничките, която успешно бе възпрепятствала играта на друга. – Въпреки това. Обезводняването влошава главоболието. Малко вода ще ви се отрази добре.

Очите му срещнаха моите и видях нещо в тях. Не любов, не и привързаност, но нещо с нотка-две над обикновената загриженост.

Тъй като знаех, че е безсмислено да се противя, станех и отидох до масата с напитки. Понечих да си наля вода, но една прислужничка взе каната от ръката ми.

– Извинете – промърморих аз. – Още не мога да свикна с това.

Тя се усмихна.

– Няма нищо. Вземете си и някакъв плод. Действат много освежаващо в такъв ден.

Останах до масата, похапвайки грозде с миниатюрна виличка. И за това трябваше да разкажа на Адел: прибори за ядене на плодове.

Кларксън надникна към мен няколко пъти, сякаш

проверяваше дали изпълнявам заръката му. Не знам дали от храната, или от вниманието му, но духът ми постепенно се повдигна.

Така и не опитах да играя.

И минаха още три дни, преди Кларксън да ме заговори отново.

Вечерята приключваше. Кралят беше напуснал трапезарията най-безцеремонно, а кралицата беше пресушила почти цяла бутилка вино. Някои от момичетата започнаха да си тръгват с уважителен реверанс, тъй като явно не искаха да гледат как кралицата се подпира пиянски на едната си ръка. Аз останах сама на масата си, решена да изям шоколадовата си торта докрай.

– Как сте днес, Амбърли?

Вдигнах рязко глава. Кларксън ме беше доближил, без да забележа. Слава богу, че не ме хвана с пълна уста.

– Много добре. А вие?

– Отлично, благодаря.

Последва кратко мълчание, което очаквах той да запълни. А може би аз трябваше да проговоря? Дали имахме правила относно това кой трябваше пръв да каже нещо?

– Направи ми впечатление колко дълга е косата ви? – коментира той.

– О! – Засмях се леко и сведох поглед. Косата ми стигаше чак до кръста. Изискваше голяма поддръжка, но пък ми предлагаше много варианти за вдигане и връзване. А това е важно, ако работиш във ферма или фабрика. – Да. Така е удобна за сплитане, което ми е полезно въкъщи.

– А не смятате ли, че е прекалено дълга?

– Ъмм. Не се бях замисляла, Ваше Височество. – Прокарах пръсти по косата си. Беше чиста и добре поддържана. Да не би да изглеждах неспретнато, без да подозирам? – Вие как смятате?

Той килна глава настрани.

– Цветът ѝ е много красив. Мисля, че би изглеждала по-добре, ако я поскъсите. – Той сви рамене и продължи към вратата. – Просто предложение. – Добави през рамо.

Задържах се на мястото си за момент, премисляйки думите му. После изоставих тортата и се върнах в стаята си. Както винаги, прислужничките ми ме очакваха там.

– Марта, би ли желала да подстрижеш косата ми?

– Разбира се, госпожице. Ако я скъсим с няколко сантиметра, ще е по-жизнена – отвърна тя, отправяйки се към банята.

– Не – казах аз. – Искам я къса.

Тя спря на място.

– Колко къса?

– Ами... под раменете, но може би над долната част на лопатките им?

– Но това е почти половин метър, госпожице!

– Знам. Ще го направиш ли все пак? И ще успееш ли да я оформиш красива след това? – Вдигнах два гъсти кичура над раменете си, опитвайки да си я представя отрязана.

– Разбира се, госпожице. Но защо решихте така?

Минах покрай нея на път към банята.

– Мисля, че е време за промяна.

Прислужничките ми помогнаха да съблека роклята си и загърнаха раменете ми с кърпа. Когато Марта взе ножицата, затворих очи, без да съм особено сигурна на какво се подлагам. Но Кларксън смяташе, че ще изглеж-

дам по-добре с по-къса коса, а Марта щеше да я остави достатъчно дълга, че да мога да я връзвам. Не губех нищо.

Не посмях да погледна в огледалото, докато не приключи. Слушах металическото стържене на ножицата и усещах как с всяко кръцване започва да отнема все по-малко и по-малко от косата ми, явно подравнявайки я. Не след дълго бях готова.

– Какво ще кажете, госпожице? – попита плахо Марта.

Отворих очи. Първоначално дори не можах да открия разликата. Но като завъртях леко глава, кичур коса се преметна през рамото ми. Придърпах един и от другата страна. Така лицето ми изглеждаше сякаш беше обградено от махагонова рамка.

Беше се оказал прав.

– Много ми харесва, Марта! – възхитих се аз, попипвайки косата си тук-там.

– Придава ви по-зрял вид – отбеляза Синдли.

Кимнах.

– И на мен така ми се струва.

– Чакайте, чакайте, чакайте! – викна ентусиазирано Емон и се спусна към кутията с бижута. Поразрови се в нея, очевидно търсеше нещо определено. Накрая извади колие с големи, блестящи червени камъни. Не го бях слагала нито веднъж; струваше ми се твърде дръзко.

Вдигнах косата си, тъй като очаквах да го закачи на шията ми, но тя имаше друга идея – закрепил го внимателно върху главата ми. Беше толкова масивно и богато украсено, че приличаше на корона.

Всичките ми прислужнички вдишаха рязко от възторг, а аз спрях да дишам.

Толкова години си бях представяла принц Кларксън

като мой съпруг, но никога не го бях възприемала като момчето, което можеше да ме превърне в принцеса. За пръв път осъзнах, че исках и това. Нямах нито полезни връзки, нито купища пари, но имах чувството, че тази роля не само щеше да ми пасне, но и да ми се отдава. Винаги бях вярвала, че ще съм идеалният избор за Кларк-сън, но може би бях идеалният избор и за монархията.

Вгледах се в огледалото и освен „Шрийв“ след името ми, си представих и „принцеса“ пред него. В този момент пожелах и него, и короната – всичко докрай – повече отвсякога.

ТРЕТА ГЛАВА

На сутринта помолих Марта да ми намери панделка за глава, украсена с бижута, и оставих косата си пусната. Едва дочаках закуската от вълнение. Чувствах се много красива и нямах търпение Кларксън да ме види.

Ако се бях сетила, можеше да отида в трапезарията по-рано; за жалост обаче, влязох заедно с няколко други момичета, напълно пропускайки шанса си да привлека вниманието на Кларксън. Стрелвах поглед към кралската маса на всеки няколко секунди, но принцът беше съсредоточен върху закуската си, режеше старателно гофретите и шунката си и от време на време поглеждаше към документите до себе си. Баща му главно пиеше кафе и хапваше по малко, когато откъснеше поглед от четивото си. Предполагах, че и двамата преглеждат един и същи текст, а и щом денят им започваше толкова рано, навярно щеше да е много натоварен. Кралицата я нямаше и макар никой да не произнесе на глас думата „махмурлук“, направо ехтеше от мислите на всички в трапезарията.

След края на закуската Кларксън излезе заедно с краля и двамата се отправиха към работните си места, откъдето управляваха страната ни.

Въздъхнах. Вечерта може би.

Днес в Дамския салон беше тихо. Вече се бяхме опознали една друга и бяхме свикнали да прекарваме времето си заедно. Аз седях при Маделин и Бианка както винаги. Бианка беше от един от съседните окръзи на Хондурагуа и двете се бяхме запознали в самолета. Стаята на Маделин беше до моята и прислужничката ѝ беше почукала на вратата ми още първия ден, за да поиска конци от моите прислужнички. След около половин час Маделин дойде да ни благодари и оттогава се бяхме сближили.

Дамският салон беше място за формиране на кръгове още от самото начало. Бяхме свикнали да се делим на групи в нормалния живот – Тройките тук, Петиците там, – така че може би беше напълно естествено същото да се случи и в двореца. И макар да не се деляхме само по отношение на кастите си, ми се искаше да не го правим изобщо. Нали всички бяхме равни тук, поне до края на играта? Нали преживяхме едни и същи емоции и тревоги?

Макар че точно в момента не преживяхме абсолютно нищо. Направо ми се искаше да се случи нещо, за да има поне за какво да си говорим.

– Някакви новини от дома? – попитах, мъчейки се да подхвана някакъв разговор.

Бианка вдигна поглед.

– Вчера ми писа мама и каза, че Хендли се била стогдила. Можеш ли да повярваш? Все пак напусна двореца само преди седмица?

Маделин наостри уши.

– От коя каста е годеникът ѝ? По-висока ли е от ней-

ната?

– О, да! – засия от вълнение Бианка. – Двойка е! Това ми дава надежда. Преди бях Тройка, но мисълта, че мога да се омъжа за актьор вместо за някой скучен доктор, ми харесва.

Маделин се изкиска и кимна утвърдително.

Аз обаче бях по-сдържана в реакцията си.

– Познавала ли го е преди да дойде в двореца?

Бианка килна глава на една страна, сякаш бях задала нелеп въпрос.

– Едва ли. Все пак тя е била Петица, а той е Двойка.

– Е, май каза, че семейството ѝ били музиканти, така че може да е изнасяла представление пред него – отбеляза Маделин.

– Възможно е – съгласи се Бианка. – Значи, може да са се познавали отпреди това.

– Хм – измънках аз.

– Да не завиждаш? – попита Бианка.

Усмихнах се.

– Не. Щом Хендли е щастлива, се радвам за нея. Просто е малко странно да се омъжиш за непознат човек.

Умълчахме се за малко, преди Маделин да се обади отново.

– А ние не правим ли същото?

– Не! – възкликнах аз. – Принцът не е някой непознат.

– Така ли? – предизвика ме Маделин. – Тогава, моля те, кажи ми всичко, което знаеш за него, защото за мен е пълна мистерия.

– Всъщност... и за мен – призна си Бианка.

Поех си въздух, за да им представя дългия списък от факти за Кларксън, които знаех... но се оказа, че няма

кой знае какво за казване.

– Не твърдя, че знам всичките му тайни, но просто не е някой, срещнат на улицата. Израснали сме с него, чували сме го да говори по бюлетина, виждали сме лицето му стотици пъти. Може и да не знаем всички подробности за него, но аз лично съм си изградила доста ясно впечатление. Не е ли същото и с вас?

Маделин се усмихна.

– Май си права. Все пак не сме дошли, без да знаем дори името му.

– Именно.

Прислужничката беше толкова тиха, че дори не я усетих, докато не зашепна в ухото ми.

– Викат ви за момент, госпожице.

Погледнах я объркано. Не бях направила нищо нередно. Обърнах се към момичетата и свих рамене, после станах и я последвах до вратата.

Щом излязохме в коридора, тя насочи погледа ми към принц Кларксън. Той стоеше с привичната си сдържана усмивка на уста и нещо в ръката си.

– Имах работа в пощенската стая и се оказа, че отговорникът за кореспонденцията е получил това за вас – каза той, подавайки ми пощенски плик, тикнат между два от пръстите му. – Реших, че може да е спешно.

Отидох до него с бърза, но все пак подobaваща на една дама крачка и се пресегнах за писмото. Той се усмихна дяволито и рязко вдигна ръката си във въздуха.

Аз се изкисках и подскочих, мъчейки се да го стигна.

– Не е честно!

– Да ви видим.

Биваше ме в скоковете, но не и на токчета, а дори на тях бях малко по-ниска от принца. Но няхах нищо против да се проваля, защото, докато правех жалките си

опити, усетих другата му ръка около кръста си.

Накрая Кларксън ми даде писмото. Беше от Адел, както и бях подозирала. Толкова много хубави дреболийки ми се събираха още от началото на деня.

– Подстригали сте се.

Вдигнах поглед от писмото.

– Да. – Грабнах дебел кичур от косата си и го прехвърлих през едното си рамо. – Харесва ли ви?

В очите му просветна нещо – не точно палавост, не и точно тайна.

– Да. Много. – С тези думи се обърна и тръгна надолу по коридора, без да погледне назад.

Вярно беше, че имах някаква представа за характера му. Но сега, когато го опознавах в ежедневието му живот, виждах, че в него има повече, отколкото онова, което познавах от малкия екран. Но тази мисъл не ме плашеше.

Точно обратното – той беше загадка, която нямаш търпение да разгада.

Усмихнах се и отворих писмото още в коридора, отивайки на светло до прозореца.

Сладка моя Амбърли,

Толкова много ми липсваш, че направо ме боли. Боли ме почти колкото от мисълта, че се киприш с чудни рокли и похапваш хубава храна. Дори не мога да си представя какво подушваш! А ми се ще да можеш.

Мама едва сдържа сълзите си, като те гледа по телевизията. Изглеждаш като Единица! Ако не знаех касетите на всички момичета, нямаше да повярвам, че не сте от кралското семейство. Не е ли странно? Науми ли си човек, може просто да се преструва, че тези цифри не съществуват. Но пък за теб май наистина не съществуват, нали така, Госпожице Тройка?

А като стана въпрос за това, много ми се иска в семейството ни да имаше някоя забравена Двойка, но ти сама знаеш, че няма. Попитах нашите и те казаха, че сме Четворки още от самото начало, и толкова. Единствените попълнения в семейството ни не са особено изгодни. Не ми се ще да ти казвам и се надявам никои друг да не прочете това писмо преди теб, но братовчедката Ромина е бременна. Явно е била влюбена в онзи шофьор от Шеста каста, който кара камиона за доставки на семейство Рейк. Сватбата е този уикенд, така че всички си отдъхнаха. Бащата (ох, защо не мога да си спомня името му?) отказва детето му да стане Осмица, а това е похвално, като се има предвид, че на доста по-възрастни от него мъже не би им мигнало окото. И така, съжалявам, че ще пропуснеш сватбата, но всички тук се радваме за Ромина.

Е, такова е семейството ти в момента. Тумба фермери и няколко закононарушители за цвят. А ти просто бъди красивото, любвеобилно момиче, което винаги си била, и принцът задължително ще се влюби в теб, независимо от кастата ти.

Обичаме те. Пиши отново. Липсва ми гласът ти. Тук всичко беше много по-спокойно с теб, а не го бях осъзнала, докато не ни напусна.

Довиждане засега, принцесо Амбърли. И моля те, не забравяй нас, дребните хорица, когато се закичиш с короната!